

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 czerwca 2025 r.
sprawy **M. K.**
skazanego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt II Ka 382/24,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Stalowej Woli
z dnia 1 października 2024 r., sygn. akt II K 278/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć M. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PŁ]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 1 października 2024 r., sygn. akt II K 278/23, uznano M. K. za winnego czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za co skazano go na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 20 zł, zaliczono na poczet grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz orzeczono świadczenie

pieniężne w kwocie 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt II Ka 382/24, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

- " 1. Zarzut naruszenia prawa procesowego o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), polegającego na tym, że w wydaniu zaskarżonego wyroku uczestniczył sędzia powołany na urząd sędziego z udziałem tzw. „neoKRS” - SSO X. Y., co podważa legalność składu orzekającego, a tym samym prowadzi do naruszenia prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy przez sąd ustanowiony ustawą, bezstronny i niezawisły, zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i standardami międzynarodowymi.
2. Zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2 i 4 w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 4 w zw. z art. 167 k.p.k., wyrażające się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że: *W zakresie natomiast eksperymentu procesowego oraz odtworzenia nagrania z pokoju zatrzymanych, gdzie przebywał oskarżony stwierdzić należy, że w wyniku przeszukania oskarżonego w KPP w S. dokonanego przez dwóch funkcjonariuszy policji nie ujawniono żadnego młynka, a co za tym idzie weryfikacja jego pojemności nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Protokół z przeszukania oskarżonego jest natomiast sporządzony w sposób prawidłowy przez uprawnione do tego osoby, które w protokole tym odzwierciedliły podejmowane czynności i ujawnione w jego trakcie zawiniątko foliowe zawierające susz koloru zielonego. Poddawanie więc weryfikacji tej czynności wykonanej przez osoby do tego powołane w postaci odtworzenia nagrania „z pokoju zatrzymanych gdzie przebywał oskarżony” aby ustalić czy faktycznie posiadał on 2,5 grama marihuany nie ma więc znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy*".

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwie obsadzonemu Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego w Stalowej Woli wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to w przypadku kasacji składanej przez stronę nie dotyczy jedynie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wobec prawomocnego skazania M. K. na karę nieizolacyjną, dopuszczalne było sformułowanie w kasacji jedynie zarzutów o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, dlatego rozważeniu podlegał wyłącznie pierwszy zarzut wniesionego środka zaskarżenia. Zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., mający polegać na tym, że w wydaniu zaskarżonego wyroku uczestniczył sędzia powołany na urząd z udziałem tzw. „neoKRS” - SSO X. Y., okazał się jednak oczywiście bezzasadny.

Zasadnicze znaczenie dla rozpoznania tego zarzutu ma uchwała 3 połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020. Jak wskazano w niej: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Oznacza to konieczność wykazania istnienia „okoliczności” wskazujących na szczególnie bliski związek konkretnego sędziego z

organami władzy wykonawczej w okresie podejmowania przez te organy zamachu na dobro wymiaru sprawiedliwości, które w związku z faktem powołania na stanowisko sędziowskie z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS prowadzą do wniosku, że nie zapewnia on w ocenie bezstronnego obserwatora wymaganych standardów bezstronności i niezależności.

Istotnie sędzia X. Y. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego na podstawie uchwały nr [...] z dnia [...] 2022 r. Poza tym skarżący nie wykazał istnienia żadnych innych okoliczności rzutujących na negatywną ocenę ścieżki zawodowej wskazanego sędziego i takich też przesłanek nie dostrzegł Sąd Najwyższy z urzędu (nie dostrzeżono ich również m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt III KS 16/25). Dodać należy, że za chybioną w tym kontekście uznać należało także argumentację obrońcy dotyczącą uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego, mającej wynikać z tego, że w innym postępowaniu sądowym obrońca ten reprezentuje pokrzywdzonego, który był badany przez lekarza P. O. - będącego bratem sędziego X. Y.. Okoliczności te zostały zgłoszone we wniosku o wyłączenie SSO X. Y. od rozstrzygania tej sprawy, który został rozpoznany przez Sąd odwoławczy. Sędzia X. Y. złożył przedtem oświadczenie (k. 217), że postępowania te nie są ze sobą powiązane, a on nie ma żadnej wiedzy o postępowaniu, w które zaangażowany jest jego brat. Sąd Okręgowy oddalił ten wniosek, nie dostrzegając związku między podnoszoną wątpliwością a jej uzasadnieniem (k. 220). Takie postąpienie Sądu nie budzi w tej sytuacji żadnych zastrzeżeń.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie podniesionej ani żadnej innej bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w treści art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]

